

■ Усё будзе добра

МІКІТА ВУЧЫЦЦА РАЗМАЎЛЯЦЬ ПА-БЕЛАРУСКУ

Для Мікіты Цяпкова з данецкага горада Харцызск першы ў гэтым навучальным годзе званок прагучаў у магілёўскай школе № 26. У нашу краіну ён разам з бацькамі і старэйшым братам Максімам прыехаў 8 жніўня. Сям'я і так мела намер застацца тут назаўсёды. А цяпер, пасля з'яўлення Указа Прэзідэнта «Аб знаходжанні грамадзян Украіны ў Рэспубліцы Беларусь», дзякуючы якому быў вырашаны цэлы комплекс праблем, гэтае жаданне толькі ўмацавалася.

У родным Харцызску Мікіта скончыў 8 класаў. Не спадзяваўся, што апошні раз бацьчына са сваімі школьнымі сябрамі. Зараз яны спісваюцца па інтэрнэце. З іх вялікага класа, дзе разам вучыліся 28 чалавек, у Харцызску нікога не засталося.

Раман і Ксенія Цяпковы яшчэ да таго, як разам з сынамі селі ў свае «Жыгулі», ведалі, што будучы шукаць шчасце ў Беларусі. Яны — карэнныя жыхары Данецкай вобласці, але на Магілёўшчыне ў іх добрыя сябры, з якімі яны пазнаёміліся ў сябе на радзіме. Калі пачаўся канфлікт у паўднёва-ўсходняй частцы краіны, гасцінныя беларусы запрасілі сям'ю да сябе. І Цяпковы не сталі спакушаць лёс — сабралі дакументы, пагрузілі няхітры скарб у машыну і накіраваліся да расійскай мяжы, каб потым рушыць да Беларусі. Рашэнне назаўсёды перабрацца сюды не было сплантаным, запэўнівае Раман.

— Прадпрыемствы прыпыняюць працу, заказаў усё менш, — кажа ён. — У нас, напрыклад, на Макеёўскім металургічным заводзе рабілі шахтавыя канвееры. Але шахты сталі, і людзей пачалі разлічваць. Прыпыніў работу трубны завод, дзе працавала жонка. У нас наогул уся вытворчасць на 70% звязана на Расіі.

Сям'я Цяпковых.

Апошнія два месяцы ў Харцызску было зусім цяжка, — дадае Ксенія. — Ваду ўключалі толькі раіцкай гадзіны на дзве. У газавую трубу трапіў снарад, не было святла. Ад абстрэлаў хаваліся па падвалах. (На ўвесь горад 3 больш-менш добрыя бомбасховішчы.)

Да ад'езду рыхтаваліся загалда. У школе напісалі заяву і забралі дакументы. Там паклапаціліся, каб на выпадак выезду на

вёсках, аграгарадках, пакуль не вырашылі спыніцца ў Магілёве. — Я, напрыклад, інжынер-металург, жонка таксама тэхнічны работнік, а на вёсцы ветэрынары патрэбны дзі заатэхнікі, — кажа Раман. — Купілі газету «Праца для вас» і сталі метадычна абзвоньваць усіх працадаўцаў. Знайшлі аб'яву, што патрабуюцца работнікі на прадпрыемства «Протас». Патэлефанавалі — і для нас з сынамі там знайшла-

У родным Харцызску Мікіта скончыў 8 класаў. Не спадзяваўся, што апошні раз бацьчына са сваімі школьнымі сябрамі. Зараз яны спісваюцца па інтэрнэце. З іх вялікага класа, дзе разам вучыліся 28 чалавек, у Харцызску нікога не засталося.

кожнага вучня быў гатовы ўвесь неабходны пакет — з характарыстыкамі, медыцынскай карткай, табелем аб пасляховасці і нават даведкамі аб прышчэпках. На прадпрыемствах усім раздалі працоўныя кніжкі. (Былі выпадкі, калі дакументы згралі пры бамбёжцы. Як у Краматорску.)

Першыя два тыдні ў Беларусі сям'я жыла ў знаёмых на ледзішчы. Спачатку звярнуліся ў пашпартна-візавую службу, каб легалізавацца, а потым пачалі шукаць працу. Шмат паездзілі па

ся праца. Нас узялі аператарамі паста кіравання ў новы цэх, які размяшчаецца пад Магілёвам у Салтанаўцы. Дзякуй прадпрыемству — за спецдазвол для нас тут заплацілі па 750 тысяч рублёў. А вось за меддаведкі прыйшлося дадаць амаль 2 мільёны на дваі. Грошы вялікія, улічваючы, што ўсе нашы сродкі — гэта тое, што мы атрымалі пры разліку.

З кватэрай таксама пашанцавала. Гаспадар, каб даведваўся, адкуль жылцы, п'яную частку з кошту скінуў. Нават перадагліты

не браў, сказаў: маўляў, з першага заробку аддасце. Суседка па пляцоўцы таксама вельмі добрая. Яна, былая настаўніца матэматыкі, запрашала, калі спатрэбіцца дапамога, звяртацца.

Чырвоны Крыж на кожнага чалавека выдзеліў па 200 тысяч рублёў на прадукты. І вельмі падтрымалі сям'ю валанцёры.

— Нам проста шанцуе на добрых людзей, — кажа Раман. — У нас быў вельмі прыгнечаны настрой. Вось так здымачца з нажытага месца не проста. Там засталіся кватэра, мэбля. За імі даглядае пляменніца. З сабой бралі толькі самае неабходнае: дакументы, цёплыя рэчы. А валанцёры нас падбазірылі — далі маленькія каларовыя тэлевізары, тазік для мыцця, іншыя патрэбныя рэчы, дапамаглі з адзеннем. Нават падказалі тэлефоны суайчыннікаў з Данецка.

Дзевяцікласнік Мікіта, нягледзячы на зусім не дзіцячыя выпрабаванні, поўны аптымізму.

— Пакуль усё падабаецца, — прызнаецца ён. — Спадзяюся, што найду тут надзейных таварышчаў.

Мікіта захапляецца спортам, займаўся баскетболам, варкаўтам, у басейн хадзіў. Мяркуе, што і тут у яго знойдуцца сябры па інтарэсах. Бацькі лічаць, што са школай ім вельмі пашанцавала. Ад дому, дзе яны здымаюць кватэру, да яе рукой падаць. Засталіся добрыя ўражанні і ад бяседы з кіраўніцтвам школы.

— Дырэктар сказаў Мікіту: маўляў, калі будучы нейкія праблемы, падыходзь — дапаможам, — усміхаецца маці. — Папярэдзіў, што на ўрокі трэба хадзіць у «класіцы». Ва Украіне, дарэчы, гэта таксама было. Толькі па суботах дазвалялі прыходзіць у джынсах, таму што дзень выхадны, а з урокаў былі толькі працоўнае навучанне ды літаратура.

На ўроках беларускай літаратуры і мовы Мікіта таксама будзе прысутнічаць: трэба ж прывікаць да мовы. Завуч паглядзела характарыстыкі новага вучня і

спытала, ці праўда, што ён такі добры хлопчык. Водгукі, пачынаючы з першага класа, самыя станоўчыя.

Тое, што прыйдзеца прывікаць да новай праграмы, падлетка і яго бацькоў не палохае. Настаўнікі таксама падбазірылі: справіцца. У першы дзень Мікіта разам з іншымі вучнямі атрымаў падручнікі. Крыху здзівіла, што яны амаль удвая меншыя за ўкраінскія. Не зусім звыкла і тое, што класы па колькасці вучняў невялікія. У 9 «Б», напрыклад, куды прыйнялі Мікіту, іх усяго 16. (Ва Украіне звычайна на колькасць вучняў у класе дасягае амаль 30 чалавек.) Прыйдзеца таксама прывыкаць да таго, што навучанне вядзецца не па 12-бальнай сістэме, а па 10-бальнай. Але гэта дробязі, лічаць перасяленцы.

Лябіміца сям'і кошка Джолі змяіла праіску разам са сваімі гаспадарамі.

У старэйшага брата Мікіты — Максіма — свае планы. На радзіме, перад тым як пайсці ў армію, ён вучыўся заочна ў політэхнічным тэхнікуме. Збіраецца прадоўжыць вучобу ў Магілёве. Кажа, што сёлета, напэўна, ужо спазніўся, а вось у наступным годзе абавязкова будзе наступаче.

Нэлi ЗiГУЛя.
Фота аўтара i з дамашняга архiва Цяпковых

Разам з нашымі вучнямі за парты селі і ўкраінскія

Гонар мундзіра

Мінскі кінафестываль упершыню правядзе конкурс нацыянальнага кіно

Першай навіной ад дырэкцыі кінафестывалю «Лістапад», які ў гэтым годзе адбудзецца ў дваццаць першы раз, стала аб'ява аб арганізацыі новага конкурсу. «Нацыянальны конкурс», як ён названы ў прэс-рэлізе, павінен увабраць у сябе ігравыя, дакументальныя, анімацыйныя; кароткаметражныя і поўнаметражныя карціны, створаныя беларусамі. На апошнім варта зрабіць акцэнт: важна, каб фільм быў зняты беларусамі, але не важна, дзе гэта адбывалася. Ці павінен ў агульнай кінапалітры праграмы выяўляцца беларуская ментальнасць, ці конкурс закліканы выставіць на ўсеагульны агляд таленавітыя працы беларусаў, ці проста пераканацца і пераканаць у тым, што гэты крытэрыў адбору можа выявіць нешта вартае? Скажам, можна чакаць выканання кожнага пункта.

Нягледзячы на тое, што ўсе карціны змяшчаюцца ў агульным конкурсе, прадугледжаны тры ўзнагароды, якія атрымае ігравы, дакументальны і анімацыйны фільмы, а прысуджаць іх будзе асобнае міжнароднае журы.

«Лістапад» не зніжае планку. У конкурс будуць адабраны фільмы, якія адпавядаюць таму ўзроўню, які найбуйнейшы кінафорум краіны запітвае. Нават калі ўдзельнікаў будзе няшмат, можна быць упэўненым: яны вартыя увагі і ацэнкі. Такім чынам, у праграме (не важна, колькі фільмаў яна ў сябе змесціць) можна убачыць карціну сучаснай беларускай кінатворчасці.

Пачатак прыёму заявак абвешчаны адносна нядаўна, аднак з тых фільмаў, што паспелі даслаць у дырэкцыю кінафестывалю, ужо, кажуць, можна нешта вылучаць.

«Беларускае кіно так ці інакш заўсёды прысутнічала ў праграме кінафоруму. Гэта і «Кіндзвілейскі прывід» Алены Туравай,

ДЗВЕ ВЯРШЫНІ АЛЯКСЕЯ

■ Без гучных слоў

Студэнт першага курса Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта інфарматыкі і радыёэлектронікі Аляксей Варывода ўзніўся на ўяршыню дзеючага вулкана Эль-Місіці і ўстанавіў там сцяг свайго ўніверсітэта.

Узыходжанне было здзейснена ў складзе беларускай экспедыцыі праекта «Сем вяршынь». Усяго ўдзел у экспедыцыі ўзялі 14 альпіністаў-аматараў, 6 з іх — жанчыны. Аляксею Варыводу, самаму юнаму ўдзельніку экспедыцыі, усяго 17 гадоў. Гэтым летам ён стаў студэнтам факультэта інфармацыйных тэхналогій і кіравання БДУІР. На адкрытым залічэнні ва ўніверсітэце рэктар Міхаіл Батура ўручыў Аляксею сцяг ўніверсітэта.

даем толькі тыя фільмы, якія маюць дачыненне да паняцця «мастацтва кіно». Нас цікавяць беларускія аўтары, якія спрабуюць выказаць нешта звязанае з самаідэнтыфікацыяй. І не важна, у якой частцы свету яны жывуць».

Гэты конкурс, калі ён сапраўды прапануе не прадукт, а мастацтва, здольны заявіць пра беларускае кіно на міжнародным фестывалі, што павінна згуляць на руку яго іміджу. Пакуль невядома, колькі карцін будзе ўдзельнічаць у конкурсе. Але нават калі адпаведных крытэрыям адбору карцін будзе некалькі — яны на належным узроўні прадставяць нацыянальнае кіно.

«Наша ўяўленне пра беларускае кіно часцей за ўсё запаралелена з прадуктам «Беларусьфільма». Між тым перыядычна ўсплываюць цікавыя работы маладых аўтараў. Наша задача — кінуць невад і нешта з ім выяццянуць. Пакуль што складана сказаць, што мы з яго атрымаем. Я поўны аптымізм, бо за невялікі тэрмін з тых часоў, як абвешчаны адбор, бачу цікавыя працы, якія ў мяне выклікаюць энтузіязм», — прадоўжыў Ігар Сукманаў.

XXI Мінскі міжнародны кінафестываль «Лістапад» ў гэтым годзе адбудзецца з 7 па 14 лістапада і, традыцыйна, аб'ядае стаць святкам «мастацтва кіно», якое нам так не хапае.

Ірына КАЦЯЛОВІЧ.

Вось і ўсё. Апошні летні дзень. Дагарэў, як свечка дагарае, і бліжэ цень з-за небакраю — Восеньскіх часоў халодны цень.

Не шкадуі, бо спраўдзіцца ізноў. Тое, што табе жаўрук прарочыў: Хто не зведаў холад зімняй ночы, Не убачыць майскіх светлых сноў.

■ Кніжная паліца

«ДАВАЙЦЕ ЗНАЁМІЦЦА»

Пад такой назвай у Беларусі з'явілася першая за ўсю гісторыю анталогія айчынным аўтарскай песні

Адметна тое, што яе амаль усё жыццё па крупінах збіраў вялікі аматар гэтага жанру магілёўскі бард Сяргей Гамаюнаў. У кнізе больш чым на 500 старонках прадстаўлена творчасць 80 беларускіх аўтараў з іх візітнымі карткамі і дыскаграфіяй. Сярод невядомых шырокаму колу імён ёсць і такія, якія на слыху, — мінчанін Алесь Камоцкі, магілёўскі спявак Аляксандр Баль.

— Творчасць гэтых людзей цалкам адрозніваецца ад «папсы» і так званага шансона, — кажа Сяргей. — У аўтарскай песні галоўнае — словы. У іх радках музыка жыве з моманту нараджэння. На жаль, я не паспел уключыць у спіс яшчэ шмат іншых аўтараў. Але ж нельга ахапіць неабсяжнае. Спадзяюся, што нехта складзе больш поўны збор, сапраўдную анталогію аўтарскай песні Беларусі.

Кніга убачыла свет дзякуючы магілёўскаму прадпрыемству «Магатэкс», якое з'яўляецца спонсарам музычна-спартыўнага свята «Вялікая бард-рыбалка». Менавіта гэты праект падтрымлівае бардаўскі рух у краіне. На жаль, пакуль тыраж абмежаваны — усяго 1000 асобнікаў. Але кнігу можна знайсці ў бібліятэках вобласці.

— У будучым плануецца дапоўніць анталогію і перавыдаць яе ўжо ў 2 тамах, — супакоіў адзін з аўтараў гэтага выдання кіраўнік праекта «Вялікая бард-рыбалка» Сяргей Кулягін. — Ёсць таксама задумка прыкласці да выдання дыскі з запісамі ўсіх аўтараў.

Нэлi ЗiГУЛя

■ На свае вочы

ІХ НОРАВЫ, НАШЫ СПАКУСЫ

Карэспандэнт «Звязды» не ўбачыла ў Егіпце пірамід, але заўважыла шмат цікавага

У Шарм-эль-Шэйху асноўная мова на шльяхах крам — руская. Потым некалькі меншымі літарамі — тое ж самае па англійску і арабску. Пры гэтым цана на ўсё для турыстаў і сваіх будзе адрознівацца мінімум у два-тры разы. У сезон манга каштуе \$2 за кілаграм для нас, мясцовыя на \$1 купляць усе 5. На нас, славянах, няблага зарабляюць.

Фі, Егіпет... Так расчаравана рэагавалі на мой маршрут адпачынку некаторыя знаёмыя, якія гэтую краіну ўпершыню наведалі гадоў 10 таму, пабывалі разоў пяць у ёй і столькі ж у Турцыі і Цяпер спрабуюць іншыя, таксама больш-менш танныя варыянты, нахшталт Таіланда, Грэцыі, Балгарыі або Чарнагорыі.

Такім чынам, мне, напэўна, павінна быць сорамна, але ж Егіпет прыадкрыўся для мяне ўпершыню. І тое далёка не ўвесь, а толькі яго азіяцкая частка. І тут расчаравана зноў скажуць «фі» тыя падарожнікі, якія ўпэўнены, што пабываюць у краіне фараонаў і не пабачыць іх пампэзных могілкі ў выглядзе пірамід — значыць, дарэмна туды з'ездзіць. Не бачыла пірамід Гізы, не бачыла Ніла і сфінкса — каюся. Калі атрымаецца, можа выпраўлюся. У маім падарожжы цяпер — толькі горны Сінайскі паўвостраў, аматы з усіх бакоў Чырвоным морам. І суб'ектыўны погляд на жыхароў краіны, якія жывуць тым, што зарабляюць на нас, славянах, пры гэтым не страчваюць свайго самабытнага каларыту і традыцый.

— Вы — наш хлеб, — звяртаючыся менавіта да славян на зразумелай рускай, шчыра распытвае маладзёнкі егіпеццян, прадстаўнік тураператара на адной з экскурсій. — Рускую ў нас патрэбна вучыць, каб мець годную працу з кар'ернай перспектывай. Я вучуў на працягу года на спецыяльных курсах у Каіры. У нас выкадала ўкраінка, якая выйшла замуж за егіпеццяніна. Цяпер трэба ўдасканалывацца, дзя чого вельмі хачу трапіць у Санкт-Пецярбург.

Калі ўлічыць, што веданне англійскай мовы тут справа звычайная, імкненне вывучыць яшчэ адну, на якой гавораць наведвальнікі шматлікіх курортаў, можна толькі вітаць. Вось такім чынам гара ідзе да Магамета. Заўважна, што ўвесь малады персанал выкарыстоўвае нас, турыстаў, у якасці жывога дапаможніка па вымаўленні.

«Як-як?» — пераспытваюць незразумелае слова. Паўтораць услед і зноў спытаюць — ці правільна? Нашы новыя знаёмы Ціта, які зарабляў на хлеб тым, што ўгаворваў купіць масаж, віртуозна выкарыстоўваючы не зусім нарматыўную рускую лексі-

ку, дзяліўся складанасцямі сваёй працы: — Я ж не кусаюся, праўда. На працягу дня ўгаворваеш людзей, ходзіш па пляжы, усміхаешся ўсім, а за дзень так стомішся... Вось да рэвалюцыі цэны былі ў нас куды вышэйшыя і паслугі куды больш запатрабаванымі. Не стаў без справы, як зараз, «ёкарны бабай»! Натопіў на масаж сапраўды не відаць, і Ціта зноў ідзе па пляжы, імгненна вылічваючы навічкова. Між тым, нягледзячы на пэўны вопыт стасункаў са славянамі, нас мясцовыя ўсё роўна ўспрымаюць з пункту гледжання сваіх традыцый. Мы з сяброўкай ідзем па базары след у след за сямейнай парай з Бранска і чуюм:

Егіпецкім мужчынам ажаніцца на радзіме складаюцца: трэба мець шмат грошай, каб загадзя «заплаціць» за нявесту, а потым утрымліваць сям'ю. Таму зараз яны даволі часта заводзяць сабе сябровак з Еўропы.

— О! Адзін жонка, другі жонка, трэці жонка... Султан!!!

Падпалкоўнік расійскай арміі Сяргей разгортвае шырокія плечы і відавочна задаволены новым статусам, пакуль яго сапраўдна жонка Наташа думае, як рэагаваць на рэпліку. Дарэчы, егіпеццян жартуюць шмат і з задавальненнем, выкарыстоўваючы любую нагоду.

Адносна беспкапотных мясцовых жыхароў, многія з нас выглядаюць напружанымі і на адпачынку. Здаецца, па гэтай напружанасці егіпеццян вылічваюць і адрозніваюць славян, напрыклад, ад тых жа палякаў, немцаў ці англічан, якіх таксама побач было дастаткова.

Аднойчы мы чакалі сваю экскурсію і нечакана апынуліся ў асяроддзі адной вялізнай арабскай сям'і. Там былі і мужчыны, і жанчыны розных узростаў, і шмат дзяцей — усяго чалавек 20. Трэба дадаць, што к'яроз закончыў свяшчэнны для мусульман месяц Рамадан, пасля якога на адпачынак у Шарм-эль-Шэйх прыхаляла шмат жыхароў Каіра. Вельмі цікава было назіраць за іх узаемаадносінмамі паміж сабой. Дарэчы, мяне здзівіла, з якой пяшчотай таты цешыліся з дзецьмі. Маці паводзілі сябе куды больш сціпла ў праваўленні пачуццямі. І да сваіх жанчын мужчыны ставілі з непрытонай павагай і любоўю. І гэта было не нейкі асобны выпадак, а, хутчэй, — заканамернасць.

Пры гэтым адна з маіх знаёмых, якой давялося пажыць сродд егіпцян і нават нарадзіць ад аднаго з іх дзіця, падзялялася сваім досведам у галіне стасункаў з прадстаўнікамі моцнай паловы арабскага насельніцтва:

— Егіпецкім мужчынам ажаніцца на радзіме складаюцца: трэба мець шмат грошай, каб загадзя «заплаціць» за нявесту, а потым утрымліваць сям'ю. Таму зараз яны даволі часта заводзяць сабе сябровак з Еўропы, якія самі фінансавалі іх падтрымліваюць. Той жа 23-гадовы Ціта, які вечарамі ў адзіноцтве курывуў каліян у кавярні, шчыра пацвердзіў, што гэта амаль норма:

— У мяне ёсць сяброўка ў Англіі, старэйшая за мяне на некалькі гадоў, якая працуе інжынерам і мае вельмі высокі заробак. Хутка прыедзе сюды на адпачынак. Яна мне дораць шыкоўныя падарункі і чакае да сябе. Пакуль не ведаю, як складуцца нашы стасункі.

Амаль аналагічную гісторыю раскажыў закаханы ў расійскую дзяўчыну гандляр усходнімі водарамі Саід. Сапраўды, ніхто не перашкодзіць ажаніцца з еўрапейкай і нарадзіць дзяцей. Але ж паралельна некаторыя з егіпецкіх альфонсаў копаць грошы, якія атрымліваюць ад спонсараў, каб... ажаніцца са сваёй уайчынніцай. Што ўвогуле складае разумець, законная еўрапейская жонка пра гэта ведае і нават дапамагае часам арганізаваць мусульманскае вяселле.

Між іншым, хоць у Егіпце і ёсць дазвол мець да чатырох жонак адначасова, жыхары гэтай не вельмі багатай краіны ім карыстаюцца рэдка: такую раскошу мала хто можа сабе дазволіць. Жанчын без мужчыны побач егіпеццян на падсвядомасці ўспрымаюць шукальніцамі прыгоду. Менавіта таму, калі вас хвалюе рэпутацыя сярод мясцовага насельніцтва, лепш «прычапіцца» да сямейнай пары і лічыцца ўмоўнай сястрой або другой-трэцяй жонкай. У іншым выпадку

абавязкова пачуеце ўслед нешта нахшталт: «Мадам, вам муж патрэбны?»

Дарэчы, некаторыя жанчыны славянскай знешнасці, відаць, карыстаюцца такімі прапановамі — няшмат, але такія міжнародна-нальныя рамантычныя парачкі існавалі побач. Не выключана, што асобныя менавіта для гэтага і прыязджаюць у Егіпет: дзе на радзіме знойдзеш свабоднага непішчальнага мужчыну, які няхай на час, але падорыць пяшчотныя эмоцыі і клопат адзінокай жаночай душы... Няхай і за грошы.

Дарэчы, увагу, хача б і на адгледзі, адчуваюць ад мясцовых мужчын літаральна ўсе жанчыны — незалежна ад знешнасці і ўзросту. Паколькі да мусульманскіх жанчын нельга дакранацца не толькі рукой, але і пільна позіракам, нашых на пляжы цемнаскурыя хлопцы разглядаюць прагна.

Тым не менш прыкметы эмансціпацыі не вельмі хутка, але прасочваюцца і ў мусульманскую краіну. Вядома, абсалютная большасць мясцовых жанчын як мінімум у хустцы, і ў ваду яны заходзяць у купальніскае касцюмах, больш падобных на цёмныя начныя кашулі... І ўсё ж асобныя р'юна паруюць законы ісламу: на пляжы распранюцца да таго ж стану, што і іх еўрапейскія сёстры. Больш за тое — аднойчы давялося пабачыць двух п'яных арабаў. Мы нават не паверылі ў такі цуд, але ж мясцовыя пацвердзілі, што хлопцы «водка выпілі шмат». Здавалася, што ісламскі свет куды больш актыўна супрацьляецца маральнаму падзенню і секулярызаваным грамадствам, але ж, аказваецца, спакусыць магчыма і іх. З нашай дапамогай у тым ліку.

Ірына АСТАШКЕВІЧ.

Фота аўтара